

CANADA, EEN NIEUWE VOGELWERELD

In mei waren we in de gelegenheid om met z'n zessen door het zuidelijk deel van Ontario te trekken. We maakten daar kennis met een vrijwel totaal andere vogelwereld dan die wij hier in Europa aantreffen. Ik wil u daar graag iets van vertellen.

Om te beginnen, waren er toch nog wel wat vertrouwde vogels uit de oude wereld. Huismus en Spreeuw zijn daar net zo'n vertrouwd beeld in de dorpen en steden als bij ons. Evenals de vorige twee soorten, is ook de Knobbelzwaan ingevoerd; deze komt in bescheiden aantallen op de grote meren voor. Van nature komen er maar enkele bekende soorten voor. De Boerenwaluw is er een algemene broedvogel en langs de grote meren zijn altijd Zilvermeeuwen in kleine aantallen aanwezig. Regelmatig dook de Visarend op in uitgestrekte gebieden met bossen en meren. Bij navraag bleek ons dat deze imposante rover helaas snel in aantal achteruit gaat. Voor onze begrippen was hij echter tamelijk algemeen. Overal te zien was ook de Wilde Eend; echter nergens zo massaal als hier bij ons. De Grote Zaagbek besluit de rij van voor ons bekende vogels!

Ja, en dan de vogels van de Nieuwe Wereld...

Je koopt eerst de originele Peterson Vogelgids van Noord-Amerika en bladert dan maar eens wat. Je vindt de gids in eerste instantie duidelijker dan "de onze" omdat plaatje en tekst naast elkaar staan. Toch wel vreemd dat onze gids, die toch van de Amerikaanse is afgeleid, toch nog steeds aan het oude systeem vast blijven houden en plaatjes en tekst gescheiden houden. Bij het bladeren blijkt dat sommige vogels wel verwant zijn aan Europese soorten, maar hele families zijn voor ons nieuw!!

We beginnen met de vogels in de achtertuin. In ieder gazon zie je de Robin naar wormen en insecten speuren. Wat gedrag en voedsel betreft, is hij een vervanger van onze Merel. Zijn oranjeborst maakt hem zeer gemakkelijk herkenbaar. Vervolgens zien we in de bomen de Blue Jays, familie van onze Vlaamse Gaaien, en net zo schreeuwerig. Zijn verenkleed is totaal anders dan van de Vlaamse Gaai, maar minstens zo opvallend; de kleuren zijn blauw, wit, grijs en zwart. Ze vliegen graag in groepjes rond en doen de voedertafels alle eer aan. Op de voedertafel vind je ook vaak de Mourning Dove. Deze tortelduifachtige vogel heeft een heel kenmerkende staart, met over de hele lengte dwars uitstekende veertjes. Een zeer algemene vogel van de dorpen is de Common Grackle. Deze soort behoort tot de familie van de zogenaamde Blackbirds; wat gedrag en uiterlijk zit hij tussen onze spreeuwen en lijsterachtigen in. De lange, a-symmetrische staart is het beste kenmerk van deze vrijwel geheel zwarte vogels. Het geluid bestaat uit vele soorten ratels en schreeuwen, waarbij hij zich zeer veel bediende van een roep, gelijkend op een krakende deur. Die roep herkenden wij al snel uit duizend! De vogel zocht zijn voedsel meestal samen met de Robins op het gazon, waarbij de laatste soort veelvuldig werd weggejaagd. Als laatste tuinvogelsoort wil ik de Northern Cardinal noemen, een knalrode zaadeter met een grote kuif. Nooit zagen we ze aan de grond, maar antennes bleken geliefde zangposten te zijn. De Cardinal was zo ongeveer de kleinste tuinvogel die we zagen, maar meet nog altijd bijna zo'n 20 cm. Grote afwezigen waren naar onze begrippen de mezen en andere "kleintjes", zoals Heggemussen en Winterkoningen.

De landweggetjes met de telefoondraden, populierenbosjes en ander struikgewas zijn zeer rijk aan allerhande soorten vogels. Naast de al genoemde tuinvogels waren daar vooral veel mus- en vinkachtigen. De Chipping Sparrow met zijn bruine kapje en de zwaar gestreepte Song Sparrow waren in ieder bosje te vinden. De fraaie rose-rose Purple Finch was meestal zingend in de top van een struik te vinden. Wat minder vaak, maar plaatselijk algemeen zagen we de geel-wil zwarte American Goldfinch en Evening Grosbeak in

flinke groepjes rondvliegen. Deze laatste doet in vorm en grootte aan onze Appelvink denken. Tamelijk algemeen en met een voorkeur voor telefoondraden was de mooie Eastern Kingbird. Wat gedrag en houding betreft een echte vliegenvanger, maar dan wel ter grootte van een flinke spreeuw. De duidelijke witte eindband aan de staart maakte hem al van grote afstand herkenbaar. De telefoondraden vormden ook een ideale rustplaats voor de zwaluwen. De meest voorkomende soort is de Tree-swallow, waarvan het mannetje blauw-wit en het vrouwtje grijs-wit gekleurd is. Ze broeden graag in boomholtes, maar ook van nestkasten wordt dankbaar gebruik gemaakt. De nestkasten voor de zwaluwen, martin-houses genaamd, zijn een soort flatgebouwtjes met meerdere ingangen, zodat er soms wel 10 paartjes bij elkaar broeden. De zwaluwen rusten ook graag in bomen in de buurt van het water; voor ons een ongewoon gezicht. Op rommelige open plekjes met wat struiken en omgevallen boomstronken, was zeker de Common Flicker te zien. Hij doet denken aan onze Groene Specht wanneer hij druk doende is op de grond en op de boomstronken. Aan de geluiden die hij daar bij maakt heeft de soort zijn naam te danken. Doordat de Common Flicker in het geheel niet schuw was, konden we hem prachtig bekijken in zijn fraaie verenkleed. De wielewalen in de nieuwe wereld hebben ook een voorliefde voor populieren, evenals onze Wielewalen. In elke populieren-singel langs de weg zat wel een paartje Baltimore Orioles. Druk heen en weer vliegend door de toppen van de bomen waren zij niet gemakkelijk in de kijker te krijgen. Anders is dat met de Redwinged Blackbird. Bij water is hij steevast te vinden in de struiken of bovenin de rietstengels. Zodra hij opvliegt, zie je zijn rode schouders nog veel beter. De landerijen zelf zijn niet zo vogelrijk, maar de Kildeerplevier is altijd in de buurt. Deze forse bontbekplevier met een dubbele halsring heeft zelfs geen problemen met een wat grotere tuin in een bewoonde omgeving. Een merkwaardig beeld voor Hollanders die gewend zijn plevieren in het open veld of bij het water te ontdekken.

Tot slot enkele kenmerkende vogels van de gebieden met uitgebreide bossen en meren. Daar vinden we de enige mees van Ontario, de Blackcapped Chickadee (dat lijkt me een klanknabootsing), waarbij de dichtheid echt niet hoger is als die van de Kuifmees in onze duinbossen. Van de typisch Amerikaanse zangvogelfamilie der Warblers tref je meestal de veelkleurige Myrtle aan en de oranje-zwarte American Redstart. Lange de oevers van de meertjes zijn regelmatig Spotted Sandpipers te zien, een oeverlopersoort met veel zware stippen op zijn borst.

Tenslotte nog drie soorten, die door hun geluid de aandacht trokken. De Veery, een minilijster, maakt het onwaarschijnlijke geluid alsof iemand door een loden Buis praat.

De meestal onzichtbare White Sparrow was zeer talrijk in de toppen van de sparren. Zijn geluid, twee hele harde tonen met een lange triller, was zo kenmerkend, dat je het nooit meer vergat als je het eenmaal gehoord had. In het water van de grote meren was na enig zoeken meestal wel een IJsduiker te ontdekken. Maar als je hem overdag niet zag, dan hoorde je hem 's nachts wel roepen met zijn ver reikende en angstaanjagende roep. Als je die roep voor de eerste maal hoort denk je eerder aan een wolf in het bos dan aan een vogel.

De opsomming is natuurlijk verre van volledig. Wie die kleurrijke vogelwereld ook eens wil aanschouwen, zonder de verre reis te maken, kan de Canadese Vogelgids bij mij lenen of uit de bibliotheek halen. Wij vonden dit vogelrijke Canadese land dubbel en dwars de moeite waard.

Hein Verkade
